

SEREGSZÁMLA

Még a száraz, józan racionális elmék is büvkörébe kerültek annak a számnak, amely ezredforduló néven jegyzi az emberi történetét. Mintha valóban érdemi jelentése lenne az önkényes mértékrendszernek, amellyel civilizációnk az Időhöz viszonyul. Ennek a különös számmisztikának köszönhető, hogy alig törődünk azzal, ami valójában *van, hat, él, létezik*, s helyette a jövőről fantáziálunk – a legtöbb esetben szörnyűségek, rémálmok szintjén.

Szerkesztőségünk ebben az általánosnak mondható pszichés állapotban dacosan másként döntött: nézzünk szét a terepen – EU-san: a régiókban; szívemhez közelebb álló szóval: a tájhazánkban (Szabó Zoltán) –, mi is az, amivel valójában rendelkezünk. Jelmondatunk: „Becsüljük meg valós értékeinket.” Ezért a középpontba tájhazánk alkotó embereit helyeztük. Az itt élő képzőművészekkel kezdjük sorozatunkat, terepszemléket. A kétezredik év előtt, ebben a gyönyörűséges havas télben, advent elején, próbálkozássunk első csokrát nyújtjuk át. Következő évfolyamunkban – erőt merítvén ebből a kísérletből – folytatjuk vállalt feladatunk teljesítését. Újabb és újabb alkotók következnek a képzőművészet, az irodalom, a zene, fotózás, a helyi tudományos élet, a mindennapok világából.

Olvasóink tapasztalni fogják már ebből az interjúcsokorból is, hogy az egymás mellé került személyiségek vallomásaiból, az életutak, sorsok, tervek, remények, művek, sikerek, kudarcok párhuzamosságaiból, illetve találkozásaiból, kereszteződéseiből milyen plasztikusan rajzolódik ki a mögöttünk hagyott időszakasz, benne a hely szelleme, kulturális képe. Minden bizonnyal jelentős adalékokkal járulunk hozzá jövőbeli korok kutatóinak munkájához.

Ennél is fontosabbnak véljük, hogy Jézus születésének kétezredik, Szent Istvánnak, a „magyarok tündöklő csillaga” megkoronázásának ezredik évfordulóján leltárt, számvetést, seregszámlát készítsünk magunkról, önmagunknak – az Égiek színe előtt.

Pál József